

Ὁ γιὸς τῇ Τασῆς ἔναι γλυκομελάχρινος καὶ μαυροδέματος Πελοπν. (Γαργαλ.) Ψηλή, γλυκομελάχρινη, πὺν περπατῶν-
τας κοίταζε ὅλο πέρα Σ. Δάφν., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὸ λοπύρι μέσα τὸ κορμόθροφο | γλυκομελαχρινές
μαννάδες
χαμογελῶντας νὰ κεντοῦν | μελλούμενες, τρανές Ἑλλάδες
Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

γλυκομερώνω ἐνισχ. γλυκονιμώνω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. μ ε ρ ὶ ὡ ν ω.
Ἐπιτυχάνω τὴν ἡμέρωσίν τινος μὲ τρόπον ἥπιον, οἶονε
γλυκύν: Ποίημ.

Ὡς ποὺ κ' ἰγὼ τὴν κόντιφα νὰ τὴ γλυκονιμώσω,
τοῦ χέρι ποὺ τὰ μάτια τῆς γυρεῦν νὰ τὴ δώσω.

γλυκομεσήμερο τό, Λεξ. Δημητρ. γλυκομεσημέρι Μ.
Μαλακάς., Τραγ. 5,8.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ ε σ η μ έ ρ ι.
Ἡ οἶονε γλυκεῖα, ἡ ἄνευ ὑπερβολικοῦ καύσωνος ἢ ψύ-
χους μεσημβρία ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λούζει μὲ φῶς ἀπόκοσμο | τὸ γλυκομεσημέρι
Μ. Μαλακάς., ἐνθ' ἄν.

γλυκόμετρο τό, ἐνισχ. γλυκόμτρον Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ έ τ ρ ο.
Γ λ ε υ κ ὶ μ ε τ ρ ο, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκομέτωπος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ έ τ ω π ο.
Ὁ ἔχων ἀπαλῶς, εὐαρέστως, οἶονε ἡδέως καμπυλούμε-
νον μέτωπον: Γλυκομέτωπη γυναῖκα.

γλυκομηλιά ἡ, σύνθηθ. γλυκομ'λιά Μακεδ. (Βόιον) Σκῦρ.
γλυκονιμλιά Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Κρυόβρ.) Μακεδ. (Δεσκάτ.
Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) γλυκονιμλιά Μα-
κεδ. (Καστορ.) γλυκονιμ'λιά Ἡπ. (Ἀγναντ. Πραμαντ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκονιμ'λεῖα Θεσσ. (Μαυρέλ.
Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ η λ ι ᾶ.
Ποικιλία ὀψικάρπου μηλέας ἐνθ' ἄν.: Ἡ γλυκονιμ'λιά
μ' μαράθ'κι ἀπ' τ'ν παρουνιά Ἡπ. (Πραμαντ.) Ἡ Θύμιον
ἔχ' τὴ γλυκονιμ'λεῖα 'ς τοῦ μπαξέ τ' Μακεδ. (Γήλοφ.) ||
Παροιμ.

Χαθῆκαν οἱ γλυκομηλιές | καὶ μείναν οἱ βρωμολυγιές
(ὅτι προκόπτουν ἀντὶ τῶν ἀξίων οἱ ἀνάξιοι) Πελοπν. (Μάν.)
Ρόδ. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἥλιος ὠραιότατος σοῦ ὅσωσε τὴν ἀσπράδα
τσαὶ ποιὰ μηλιά γλυκομηλιά τὴ ροδοκοκκινάδα;
Κύθηρ. κ.ά.

Θὰ γίνω γῆς νὰ μὲ πατᾶς, γεφύρι νὰ διαβαίνης,
θὰ γίνω μιὰ γλυκομηλιά, νὰ κάθεται 'ς τὸν ἡσκιό
Πελοπν. (Ἀχούρ.)

Φέρνει λιθάρια ριζιμιά, δέντρα ξερριζωμένα,
φέρνει καὶ μιὰ γλυκομηλιά τὰ μῆλα φορτωμένη
Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Σουδεν. κ.ά.)

Ποιὸς εἶδε ψάρι 'ς τὸ βουνὸ καὶ πέστροφα 'ς τοὺς κάμπους,
ποιὸς εἶδε καὶ γλυκομηλιά 'ς τὸν ἄμμο φντρωμένη;
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Ἐπκιάκασιν τῆς ἐθάψασιν τοὺς δαγὸ τους 'ς ἓναν μνημῆαν
τῆς ἐβλάστησεν γλυκομηλιά, πεῦκος τῆς τῆς παρίσιν
Κύπρ.

Σὰν κυπαρίσσι νὰ σταθῆς, σὰν προῖνος νὰ ριζώσης
καὶ σὰ μηλιά γλυκομηλιά ν' ἀνθίσης, νὰ καρπίσης
Κρήτ. (Νεάπ.)

Τσαὶ σὰ μηλιά γλυκομηλιά ν' ἀνθίσης, νὰ καρπίσης,
νὰ κάμης τοὺς ἐννιά ὑγιῶνς τσαὶ τὴν πανώρια κόρη
Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ποῦ διᾶης, μηλιά γλυκομηλιά, π' ἄφησες τὸν ἀνθὸ σου,
π' ἄφησες τὰ παιδάκια σου καὶ τὸ βλογητικὸ σου;
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λακων.)

Μιὰ γλυκονιμλιά εἶχα 'ς τὴ βόρτα μου,
ἄπλουσα νὰ πάρου τοῦ γλυκόμηλου

Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Καὶ βῆτε καὶ μοιράζετε τ' ἀβελοπέρ'βολὰ σας
κι ὅπου μηλιά γλυκομηλιά 'ς τὴ βάδα τὴ δική σου
κι ὅπου μηλιά ξινομηλιά 'ς τὴ βάδα τ' ἀδερφοῦ σου
Κρήτ. (Ἀρχάν.)

Μάννα μου, τὴ γλυκομηλιά καλὰ νὰ τὴν ποτίξης,
τὸ βράδυ βράδυ μὲ νερὸ καὶ τὸ πρωὶ μὲ δάκρυ
Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποίημ.

Σ τὸν κῆπο του γλυκομηλιά|τὰ μεταξένια σου μαλλιά,
γλυκόμηλα γεμάτη, | νὰ τὰ ἔλνα κομμάτι
Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 77.

γλυκομηλίτσα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-ί τ σ α.

Μικρὰ γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶ ἐνθ' ἄν.: Εἶδες πόσο μεγάλωσε
αὐτὴ ἡ γλυκομηλίτσα; Πελοπν. (Κυνουρ.) || Ἄσμ.

Τὸ μῆλον ὅσο κρέμεται εἰς τὴ γλυκομηλίτσα,
ψήγεται γῆ μαραίνεται γῆ τὰ πουλλὰ τὸ τρώσι
γῆ πέφτει σ' ἀβελότραφο κι ὁ κυνηγὸς τὸ βρίσκει
Δ. Κρήτ.

Βάνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γιὰ τίς γλυκομηλίτσες
(νοεῖται ὁ Χάρος· ἐκ μοιρολ.) Ζάκ. Ἡπ. β) Μεταφ. ἐπὶ θυ-
γατρὸς, ἡ προσφιλὴς Κρήτ. Ν.Πολίτ., Ἐκλογ., σ. 201,15 —
Λεξ. Δημητρ.

Ὑγιῶνς ἐννιά ν' ἀξιοθῆς καὶ μιὰ γλυκομηλίτσα
Κρήτ. — Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόμηλο τό, γλυκόμηλον Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) γλυκόμηλο σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ.) γλυκόμηλου Μακεδ.
(Χαλκιδ. κ.ά.) γλυκόμ'λου Μακεδ. (Βόιον) γλυκόμ'λου
Θεσσ. (Ἀρματολικ. Βαθύρρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ.
(Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) γλυκόδ'λου Μακεδ. (Βόιον)
Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ η λ ο. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ὶ μ η λ ο ν καὶ εἰς Σομ.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶς, τὸ ὅπ. βλ., συνηθ.
καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Ὁφ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐφάγαμε γλυκόμηλα
Ὁφ. Τὸ μῆλον τ' ἐδῶκες με, γλυκόμηλον ἐν Χαλδ. || Ἄνιγμ.
Τέσσερα στατὰ 'ς τὴ γῆ, τέσσερα γλυκόμηλα κι ὁ βάντακας
(βάντακας = μεγάλον δέμα· ἡ ἀγελάς) Στερελλ. || Ἄσμ.

Μιὰ γλυκονιμλιά εἶχα 'ς τὴ βόρτα μου,
ἄπλουσα νὰ πάρου τοῦ γλυκόμηλου
κ' ἐπισ' ἓνας κλώνους κι μὴ βάρισι

Μακεδ. (Χαλκιδ.)

